

Sygn. akt II CNP 54/12

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 listopada 2012 r.,
skargi W. S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w K.
z dnia 26 lutego 2010 r., wydanego w sprawie z powództwa W. S.
przeciwko M. R.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem jest w rozpoznawanej sprawie wyrok Sądu pierwszej instancji, od którego skarżący wprawdzie wniósł apelację, lecz została ona odrzucona, niezaskarżonym postanowieniem, co spowodowało uprawomocnienie się wyroku.

Zgodnie z art. 424¹ k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem przysługuje od wyroku sądu drugiej instancji, a jedynie w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

Gdy przedmiotem skargi jest prawomocny wyrok sądu pierwszej instancji, skarżący powinien wykazać, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy wymaga to wykazania, że zostały spełnione łącznie dwie przesłanki: zaszedł wyjątkowy wypadek oraz wystąpiła kwalifikowana postać niezgodności z prawem kwestionowanego orzeczenia, wynikająca z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Wyjątkowość należy rozumieć jako stan o szczególnym, obiektywnym charakterze, który usprawiedliwia niewykorzystanie zwykłych instrumentów procesowych w celu poddania kontroli wadliwego orzeczenia (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r. I CNP 4/06, OSNC 2006/6/113, z dnia 21 lutego 2007 r. I CNP 5/07, z dnia 22 marca 2007 r. II CNP 35/07, z dnia 20 kwietnia 2007 r. IV CNP 37/07 i z dnia 18 kwietnia 2012 r. I CNP 68/12, niepubl.).

Rozpoznawana skarga nie zawiera żadnego wyводу uzasadniającego wniesienie skargi od prawomocnego wyroku sądu pierwszej instancji ani wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków

prawnych nie jest możliwe (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r. I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17, z dnia 23 stycznia 2009 r. I CNP 108/08 i z dnia 3 czerwca 2011 r. II CNP 14/11, niepubl.).

Nie została też spełniona przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. konstrukcyjna przesłanka skargi w postaci uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. jest spełnione wtedy, gdy skarżący przedstawi wyodrębniony wywód prawny, w którym wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (porównaj między innymi postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, niepubl. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/14). Rozpoznawana skarga, poza lakonicznym twierdzeniem o wystąpieniu szkody, nie zawiera wyczerpującego uprawdopodobnienia jej wyrządzenia w wyniku wydania zaskarżonego wyroku.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ odrzucił skargę jako niespełniającą wskazanych wyżej wymogów konstrukcyjnych.